

Memòria de la Marina del Prat Vermell

La vida a les Cases Barates d'Eduard Aunós

Fa anys que una veïna de l'antic barri de les cases barates d'Eduard Aunós es dedica a recollir fotos dels seus veïns i veïnes a través de las xarxes socials per mantenir viva la memòria del seu barri. La vida a les cases barates, les festes al carrer, el comerç de proximitat o la transformació de places i edificis són algunes de les imatges que es poden trobar en un arxiu fotogràfic informal que, a data d'avui, supera ja les 2.000 instantànies.

A partir de tot aquest material, i amb l'ajuda en l'organització i digitalització de les fotos del Programa d'Acompanyament Comunitari, primer, i del Casal de Barri de La Vinya, després, un grup de veïnes vinculades a l'Associació de Veïns i Veïnes Eduard Aunós, també interessades en posar en valor la memòria del barri, han construït l'exposició que aquí es presenta. La mostra és només una petita part de totes les fotografies recollides i vol ser un punt i seguit en aquest exercici de posada en valor de la memòria popular per continuar ampliant l'arxiu amb més imatges de La Marina del Prat Vermell.

L'exposició s'inicia amb un cronograma de l'evolució urbana viscuda per La Marina del Prat Vermell des del seu naixement, com a barri de cases barates el 1929, fins la transformació actualment en curs on el barri mutarà progressivament d'un teixit industrial i de magatzems a un entorn mixt on l'habitatge, el verd urbà i l'activitat econòmica tindran un gran protagonisme. A partir d'aquesta situació en el territori, les imatges i els textos que conformen l'exposició ens endinsen a la vida quotidiana de les Cases Barates a través de les seves festes populars, les celebracions familiars, els comerços i mercats, la vida als habitatges, a les fàbriques, les escoles... Tot això a partir de fotografies i testimonis de les veïnes i veïns, veritables protagonistes de la vida al barri.

Deia l'escriptora Montserrat Roig que "si hi ha un acte d'amor, aquest és la memòria". Aquesta exposició és una bona mostra d'aquest acte d'amor envers el barri de persones com les dones que han liderat aquest procés i que, juntament amb l'enorme generositat de nombroses famílies de La Marina del Prat Vermell que han cedit imatges dels seus records, han construït un llegat comunitari que ens permet, des de l'ara i l'aquí, entendre com s'ha transformat el barri de La Marina del Prat Vermell amb el pas dels anys.

Les fotografies recollides a la present exposició són una finestra al passat. Podem tancar els ulls i imaginar fàcilment el so d'aquells instants congelats.

Són uns instants que s'omplen de sons vius i alegres; sons que bateguen al ritme de les anades i vingudes dels veïns i les veïnes, de les seves confidències i dels petits grans esdeveniments de les seves vides: casaments i batejos, festes, esdeveniments populars al carrer, moviments veïnals...

Tot això amb la banda sonora de ràdios i xerrades, amb les sintonies de la recent televisió i, superposat, de forma omnipresent, el xivarri dels jocs dels infants i de les converses de la gent gran.

El carrer es convertia en una prolongació de la casa, una mena de passadís comú amb robes esteses i cadires a l'aire lliure. I gent, molta gent.

Les cares, que a les fotos se'ns mostren mirant a càmera de forma directa, semblen parlar-nos.

I això és perquè totes les imatges d'aquesta exposició són fotografies realitzades per integrants de la mateixa comunitat. No trobarem

figures fredes d'una composició, ni mirades externes de fotògrafs professionals.

Totes les fotografies presents estan fetes i viscudes des de dins. I aquesta complicitat transmet un diàleg invisible d'una vida que es creava al carrer, possiblement a causa de les dimensions reduïdes dels habitatges, encara que també podria ser per una identitat de barri molt definida i unida que es forjava gràcies a una vida social activa i compromesa pel suport mutu, com destaquen els nombrosos testimonis recollits a les diferents entrevistes dutes a terme com a base d'aquesta exposició.

Agraïments:

A l'AVV Eduard Aunós.

A les veïnes que han liderat la recollida de fotografies i l'organització de l'exposició.

A les veïnes i veïns que han cedit fotografies.

A les veïnes i veïns que ja no hi són però que han mantingut la memòria del barri viva a través dels seus fills, filles, néts i netes.

A Mercè Zegrí, Vanesa Escayola i Júlia Suñen – Programa d'Acompanyament Comunitari.

A les dinamitzadores del Casal de Barri La Vinya.

Agraïments especials a les persones dels arxius que ens han ajudat en la recerca de la documentació històrica del barri:

A Maria F Roncero Escudero, de l'Arxiu de l'Institut Municipal de l'Habitatge i Rehabilitació (IMHAB).

A David Vilella Riera i Nuria Postico Soler, de l'Arxiu Municipal Contemporani de Barcelona (AMCB).

A Elisa Bernal Martin i Sergi Abellan, de l'Arxiu Fotogràfic de Barcelona (AFB).

A Germà Iturrate, de l'Arxiu Municipal de Sants-Montjuïc.

Crèdits:

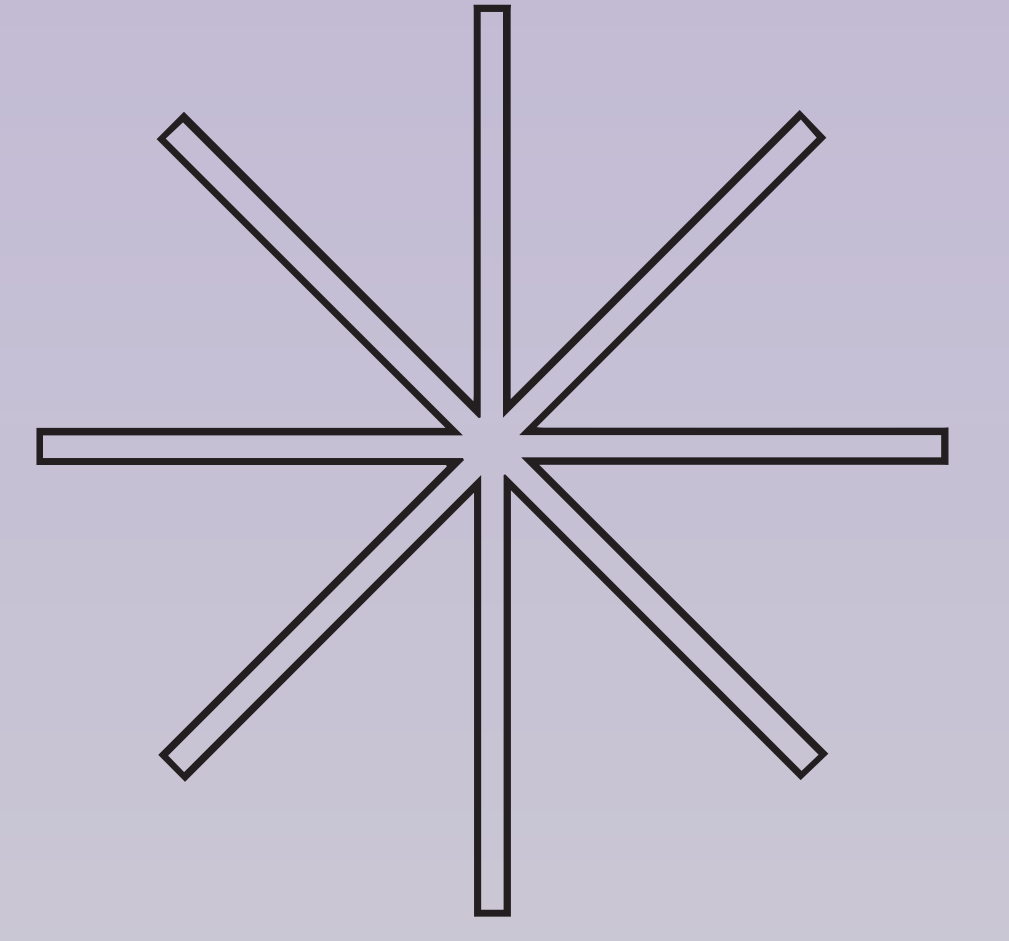
Una iniciativa comunitària amb el suport del Casal de Barri La Vinya, Districte de Sants-Montjuïc, Institut Municipal d'Urbanisme i Foment de Ciutat.

Disseny de l'exposició: Pixtin Disseny i Comunicació
Impressió: ArtyPlan.

Si t'interessa veure més imatges, pots consultar aquesta pàgina de Facebook

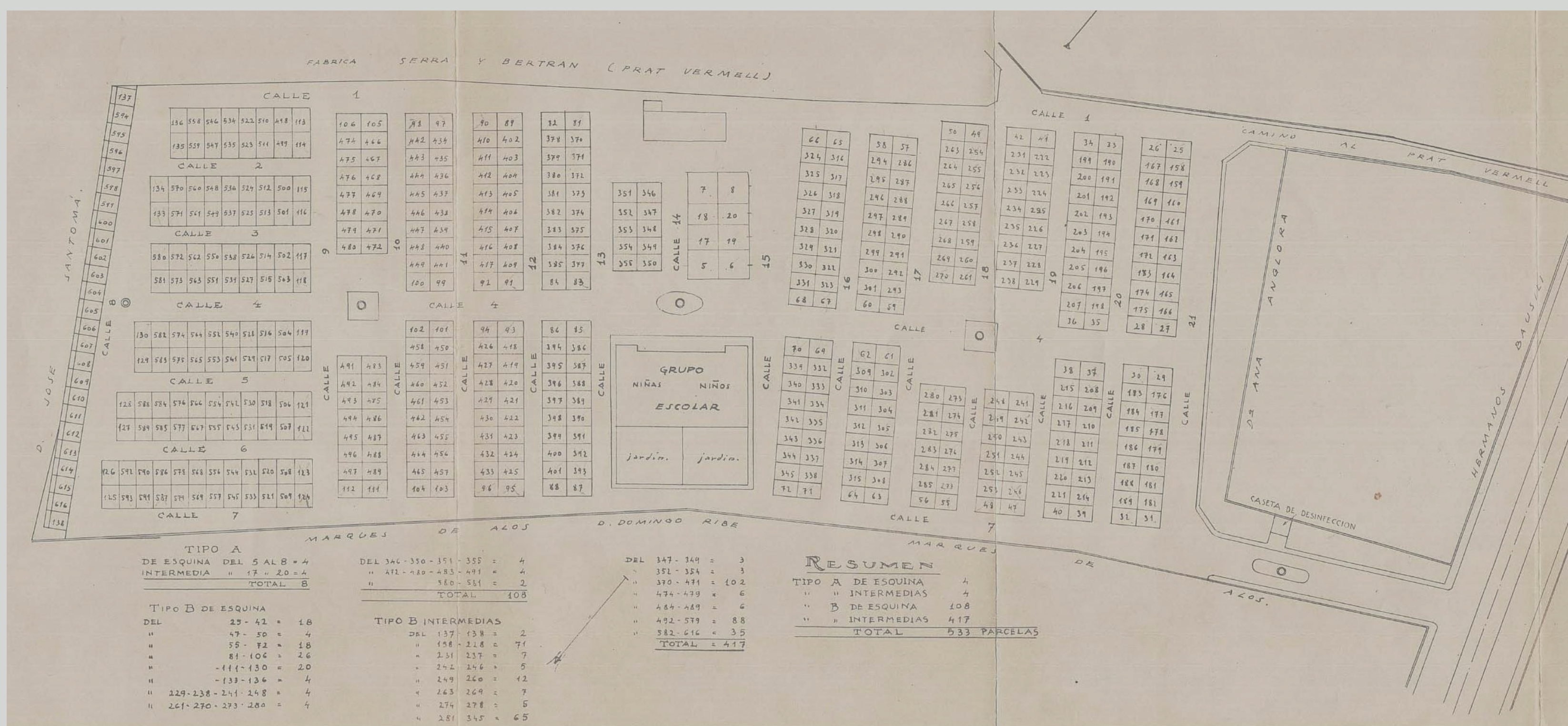
Origen i construcció de les Cases Barates d'Eduard Aunós

L'anomenat "Patronato de la Habitación" de Barcelona va adquirir els terrenys per edificar quatre grups de "cases barates" anomenats: Eduard Aunós, Milans del Bosch, Baró de Viver i Ramón Albó. Tots ells es van realitzar segons els projectes de l'arquitecte del Patronat Xavier Turull.

El 24 d'abril de 1929 es va inaugurar oficialment el grup de Cases Barates, que va rebre el nom d'Eduard Aunós, secretari de Francesc Cambó i ministre de Treball Comerç i Indústria de Primo de Ribera dels anys 1924-1930.

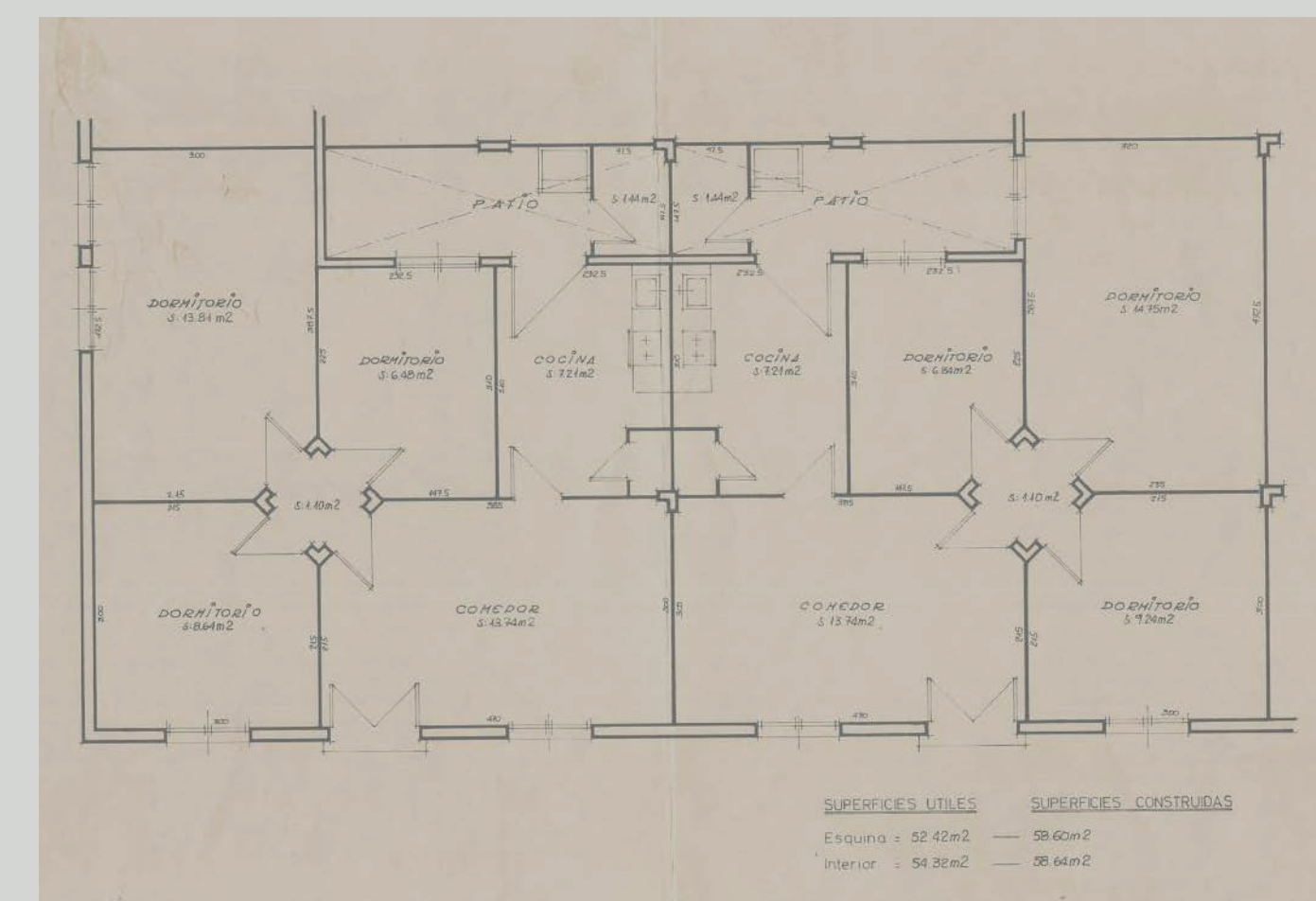
Aquest grup de cases, situat a la vora del Passeig de la Indústria – actual Passeig de la Zona Franca –, es va construir amb l'objectiu d'allotjar la immigració vinguda durant l'expansió industrial i de realotjar als barraquistes de la muntanya de Montjuïc abans de l'Exposició Universal de l'any 1929.

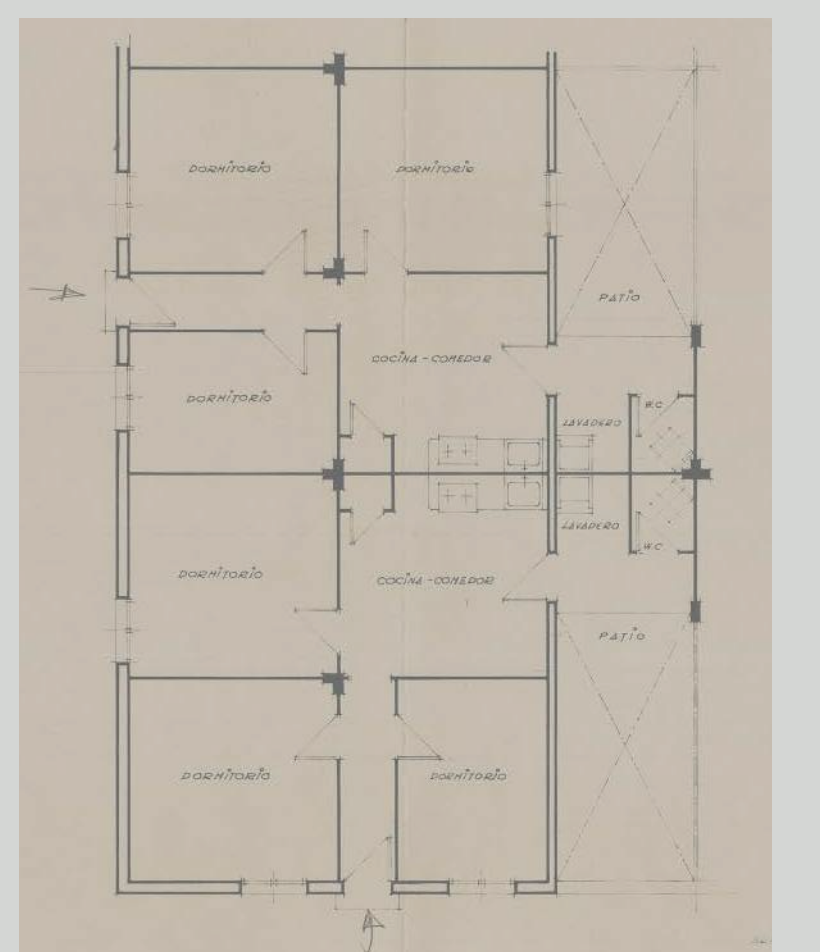
Plànol primera agrupació d'habitatges Eduard Aunós.
Any: 1929. Font: Arxiu AMCB.

Les cases eren de planta baixa. Disposaven de cuina-menjador i dos o tres dormitoris; i en la part posterior disposaven d'un petit pati on s'ubicaven el wc i el safareig, amb una coberta a menor alçada que el bloc principal.

La composició de les façanes consistia en una porta d'entrada central i dues finestres quadrades situades a banda i banda. La coberta era a dues aigües amb teula ceràmica.

Plànol tipologia d'habitatges tipus A.
Any: 1929. Font: Arxiu AMCB.

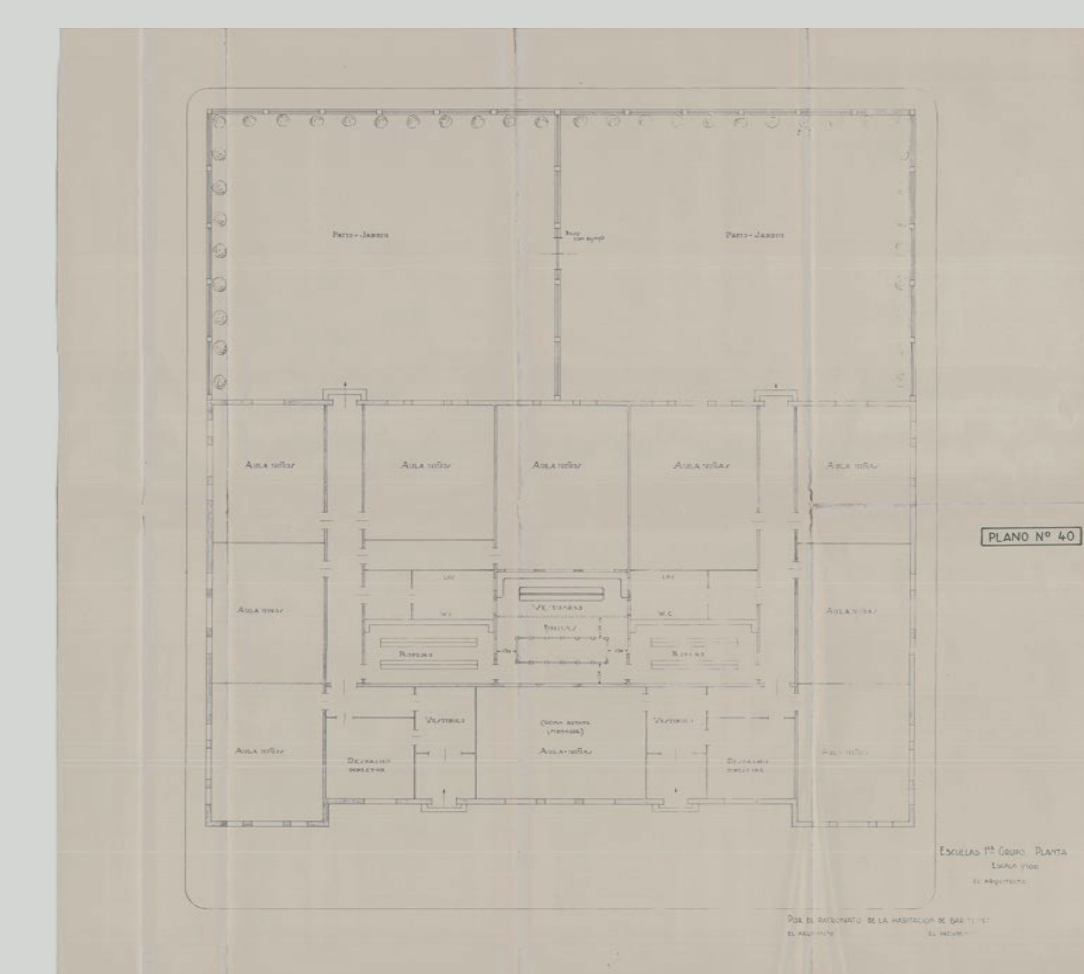
Plànol tipologia d'habitatges tipus B.
Any: 1929. Font: Arxiu AMCB.

L'any 1931, amb la proclamació de la Segona República, el grup de cases d'Eduard Aunós va passar a anomenar-se de Ferrer i Guàrdia, pedagog i fundador de l'Escola Moderna. Els carrers, que fins llavors s'anomenaven com a números, van ser rebatejats amb noms de pobles de Tarragona: Tortosa, Ulldecona, Ascó, Arnes, etc.

El barri tenia una estructura de retícula de carrers que definien les illes. Tres carrers discorrien longitudinalment, dos que definien els límits i un tercer com a eix central. Els carrers transversals eren més estrets i donaven accés als habitatges.

Tots els grups de cases barates tenien els mateixos tipus d'habitatge. Al barri d'Eduard Aunós, 8 habitatges eren del tipus A, de forma quadrada i amb una superfície útil de 54 m² i 525 habitatges eren del tipus B, de forma rectangular i 38 m². Posteriorment es van construir els anomenats refugis de 17 m².

Al centre del barri es va construir l'Escola Sant Raimon de Penyafort i van anar sorgint altres petits equipaments i alguns serveis necessaris per la vida quotidiana com l'economat, el centre social, l'església, etc.

Plànol de la planta de l'Escola Sant Raimon de Penyafort.
Any: 1931. Font: Arxiu AMCB.

Fotografia aèria.
Any i autor desconegut. Font: Arxiu IMHAB.

Fotografia aèria.
Any 1929. Autor: Josep Gaspar Serra. Font: AFB.

La remodelació del barri

L'any 1991 s'inicia la regeneració del barri per a millorar les condicions urbanes i dels habitatges. Aquesta remodelació suposa l'enderroc progressiu d'edificacions construïdes el 1929 i la seva substitució per nous edificis de promoció pública per real·lotjar el veïnat.

Ortofoto de l'any 1956. Vol americà sèrie B.
Font: Geoportal de Cartografia de la web de l'Àrea Metropolitana de Barcelona.

1929-1956

Des del seu origen, el barri de les Cases Barates va patir greus mancances de transport públic i d'equipaments.

A l'entorn de les cases barates hi havia algunes edificacions industrials com la fàbrica Bertrand, la de Prat Nou i els camps de conreu que ocupaven majoritàriament la zona. També hi havia altres nuclis d'habitatges com les casetes del carrer Ulldecona, la Colònia Bausili, les casetes de la RENFE, la Colònia Santiveri i Can Tunis.

El 1929 es va aprovar la constitució d'una zona franca per a la ciutat, i aquesta es va establir sobre els terrenys de les marines de Sants i l'Hospitalet, el que va suposar la desaparició de la barriada de pescadors de Can Tunis.

Fotografia dels habitatges.
Any i autor desconegut. Font: Arxiu IMHAB.

Fotografia dels habitatges.
Any desconegut. Autor: Josep Brangulí i Soler. Font: Arxiu IMHAB.

Ortofoto de l'any 1977.
Font: Geoportal de Cartografia de la web de l'Àrea Metropolitana de Barcelona.

1956-1991

A mitjans del segle XX, les hortes, els camps, les masies i el barri de pescadors de Can Tunis van anar deixant pas al port, la indústria i als diferents nuclis residencials actuals.

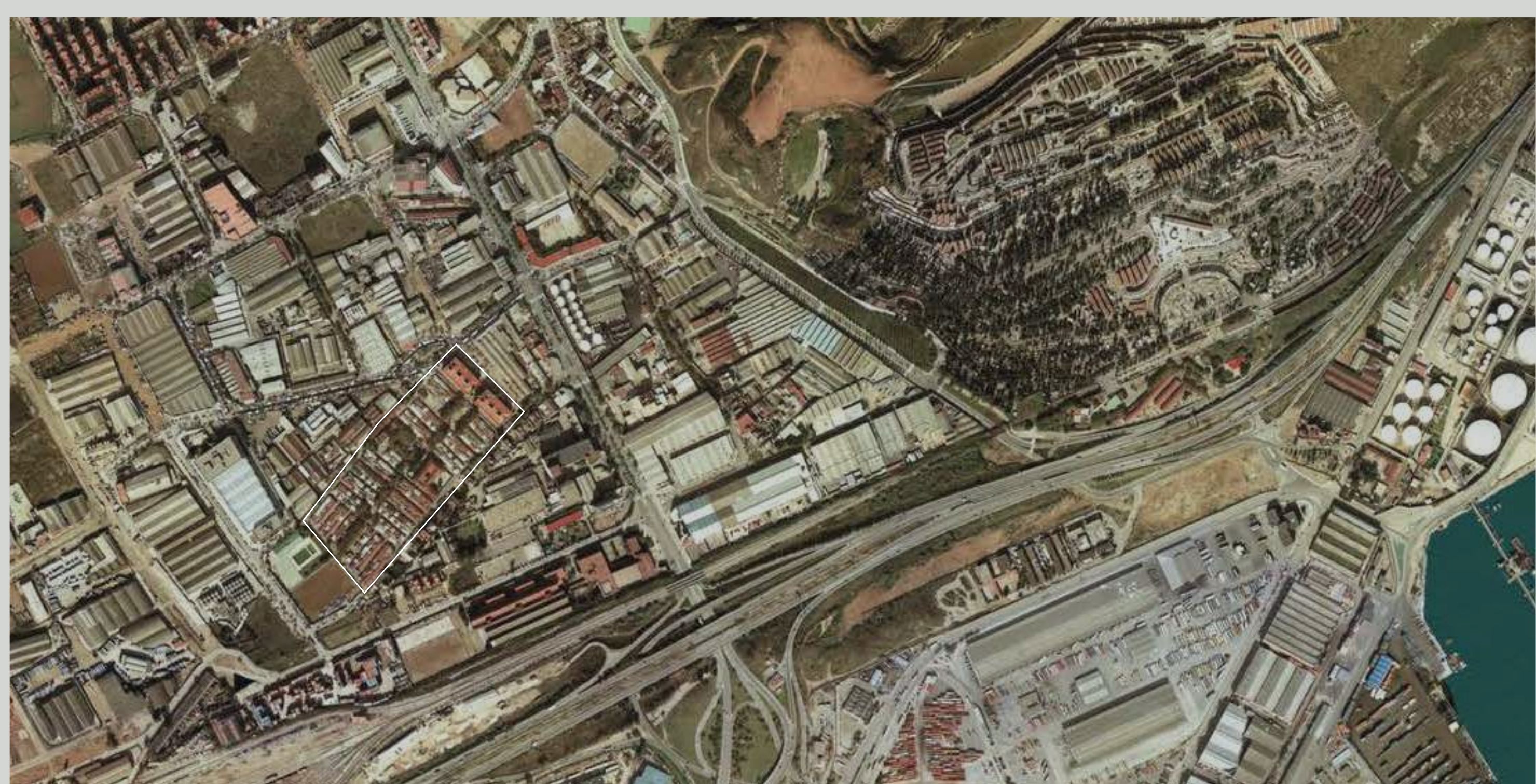
Al port Franc es van ubicar, entre d'altres, la fàbrica Seat, que va suposar un impuls en la industrialització de la zona.

El Passeig de la Zona Franca es va convertir en la via principal de comunicació del barri i l'uneix amb la resta de nuclis com Port, Can Clos, el Polvorí, Ferrocarrils Catalans, Sant Cristòfol, Estrelles Altes, La Vinya i Plus Ultra.

A nivell d'equipaments destaca també la construcció, als anys 70, de l'Institut de Formació Professional de la Mercè.

Fotografies de les Cases Barates d'Eduard Aunós.
Any 1986. Autor: Mariano Velasco. Font: Arxiu IMHAB.

Ortofoto de l'any 1992.
Font: Geoportal de Cartografia de la web de l'Àrea Metropolitana de Barcelona.

1991-1998

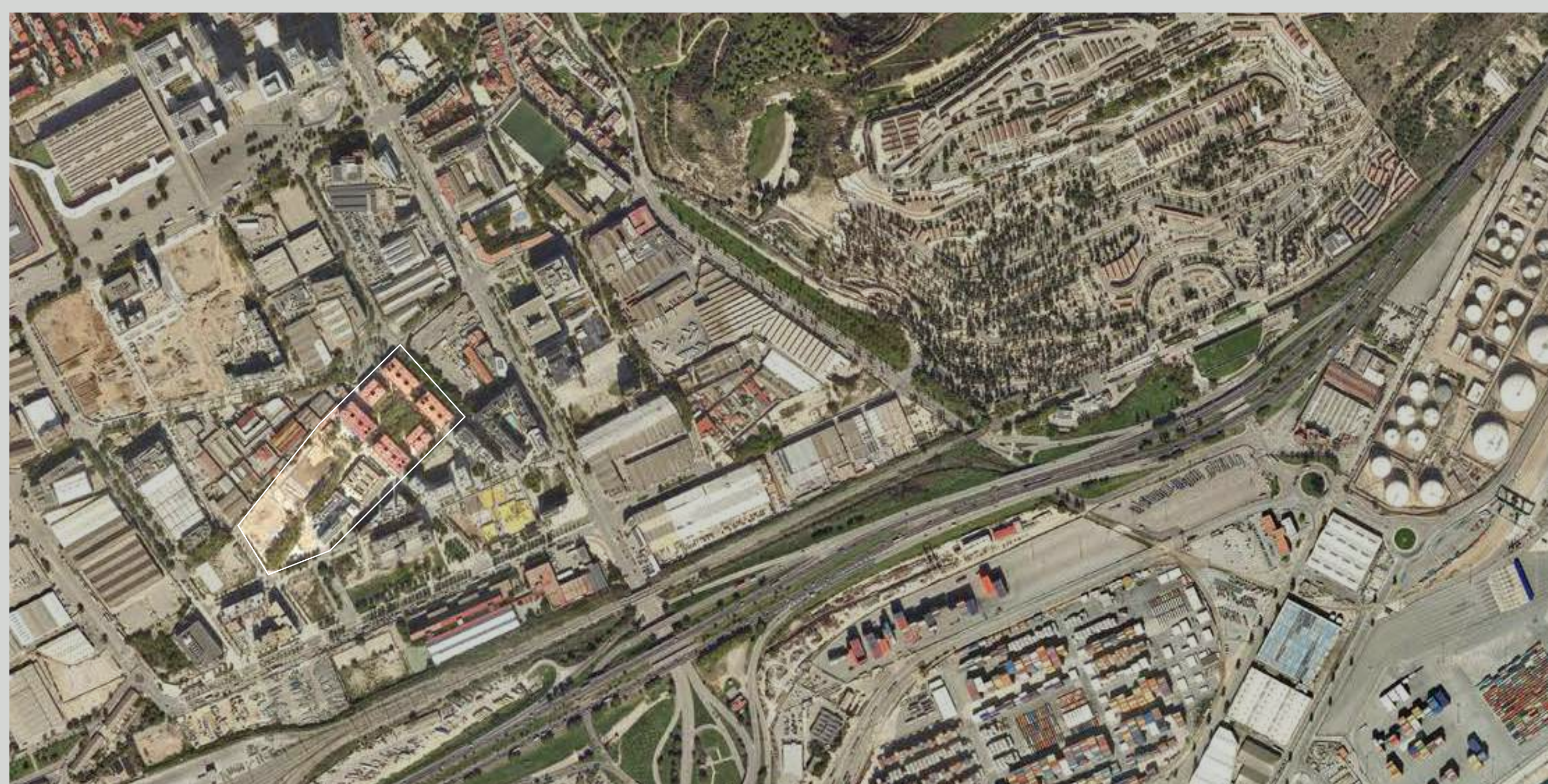
L'any 1991 s'aprova el primer document que reordena l'àmbit de les Cases Barates. Aquesta remodelació suposa l'enderroc progressiu de les edificacions i la seva substitució per nous edificis de promoció pública per tal real·lotjar el veïnat.

Es proposen dues illes obertes formades per sis blocs cada una i situades al voltant d'una plaça central. Els edificis es situen elevats 1,5m sobre el nivell del terreny per tal d'evitar les inundacions que havia patit la zona. Es va preveure una construcció en dues fases, una per a cada una de les illes, i finalment només es va construir la primera illa finalitzada l'any 1998.

El barri comptava inicialment amb 533 habitatges i s'hi van construir 340 habitatges. Per tant, part dels residents es van haver de real·lotjar a altres zones com com la CAPA, Can Farrero, La Vinya i l'Hospitalet.

Fotografies durant la construcció dels nous edificis.
Any 1993. Autor: Mariano Velasco. Font: Arxiu IMHAB.

Ortofoto de l'any 2023.
Font: Web Vissir3. Institut Cartogràfic i Geològic de Catalunya (ICGC).

1998-actualitat

L'any 2001 es va dur a terme una Modificació del Pla General que va suposar l'eliminació de la segona illa prevista i la previsió d'una gran peça de sòl destinada a equipament. En part d'aquests sòls s'han construït la Comissaria de Mossos d'Esquadra, Fundació Esclat i la Casa de la Pagesia.

L'any 2006 es va aprovar un nou planejament (MPGM de la Marina) que preveu la transformació progressiva del barri, principalment industrial i de magatzems, a un teixit mixt on l'habitatge, els equipaments, l'activitat econòmica i les zones verdes siguin els elements fonamentals.

Entre les zones verdes previstes destaca el Parc de les Tretze Roses, per la seva ubicació al centre del barri, ocupant l'espai on s'ubicaven les Cases Barates.

Fotografia aèria de l'àmbit.
Any 2022. Font: Institut Municipal d'Urbanisme.

Fotografia del Parc de les Tretze Roses.
Any 2024. Font: Institut Municipal d'Urbanisme.

La vida a casa i al carrer

Tot i el petit espai de cada casa, en aquestes podien convida diferents generacions o nuclis familiars, fent la vida al carrer molt activa. Anar al safareig comunitari a rentar la roba o veure la televisió de la veïna Antonia des del carrer (la primera a disposar d'un aparell a part del bar) era compartir espais de sociabilitat.

Menjar quotidià.

Celebració de Nadal.

La majoria de les cases tenien una extensió de 33 m². Des del passadís s'accedia a dues de les habitacions; el menjador estava unit a la cuina i a una altra habitació, considerada la principal o de matrimoni.

Celebració d'aniversari. Observem, en una mateixa dependència, la nevera, la televisió i el telèfon. També es veu la cortina que separava la cuina del menjador.

Aniversaris. Veiem un dels primers tocadiscos d'agulla. Observem també el single del "Chacho" Josep Maria Valenti Guerra, famós rumbero coetani de Peret i el Pescaïlla.

Imatge del pati exterior on hi havia un espai per a la cria d'animals i el bany. Al fons de la imatge observem gàbies per a la cria de conills (ja en desús quan es va fer la fotografia). Posteriorment, aquests espais es van transformar o bé en el bany complet o bé en la quarta habitació de la llar.

Cases Petites, Carrer Sovelles.

Les anomenades Cases Petites es van construir posteriorment a les Cases Barates, sobre el 1953. Les 52 cases petites estaven situades entre la Colònia Bausllí i el Carrer Sovelles.

Les Cases Petites eren de dimensions encara més reduïdes que les Cases Barates, per la qual cosa no tenien safareigs. Per donar solució a aquest problema es van construir els safareigs públics, un espai de socialització del barri.

Fotografia dels safareigs públics cedida per l'Arxiu de l'Institut Municipal de l'Habitatge i Rehabilitació de Barcelona (IMHAB). Autor: Brangull.

Dones rentant.

Els carrers tenien diferents utilitats, una de les més visibles per la transformació de l'espai que suposava eren els estenedors. Un sistema de cordes que regulaven la seva alçada per no molestar el veïnat.

Inicialment els carrers estaven numerats per posteriorment passar a tenir un nom. Tot i això, la major part del veïnat va continuar reconeixent-los pel seu número.

Canalla jugant al carrer.

El carrer més concorregut era el carrer 4 (posteriorment carrer Tortosa) i on es situava el mercat, així com les celebracions més importants, convertint-se en el principal eix vertebrador de la vida social i econòmica del barri.

A l'estiu, tot el veïnat de diferents edats, ocupaven l'espai públic i hi feien diferents activitats lúdiques.

La festa i el bon humor eren presents en tots els moments del dia.

Família a la porta de casa seva, amb l'àvia teixint.

Les noces, les comunions i la festa de la Palma al barri

En un barri on el carrer era l'escenari privilegiat de la vida social, no és estrany que un casament convoqués tots els veïns i veïnes, independentment de si estaven convidats o no.

La porta de la casa familiar de la núvia estava guarnida amb flors. La sortida de la núvia fins al cotxe era un concorregut espectacle per a una multitud àvida de veure la núvia i el seu vestit abans que aquesta s'adrecés a l'església, que habitualment era l'Església de la Mare de Déu del Port.

Núvia amb el pare a la porta de la casa familiar.

Noces. Porta guarnida amb flors. El pare acompanya la filla fins a l'altar.

Tradicional cotxe de cavalls per al casament.

Els infants eren els protagonistes principals d'aquesta festa, on l'anomenat "vestit de comunió" era tot un símbol de l'entrada al món adult.

Els nens que feien la comunió lluien els seus vestits amb una barreja de curiositat i orgull, com testimonien les seves expressions capturades a la selecció de fotografies.

Passeig de la núvia acompanyada pel seu pare i tots els veïns i veïnes de la comunitat.

Un acte social de gran pes i importància era la comunió i la festa de la Palma, esdeveniments que tenien com a protagonistes els nens i nenes del barri.

Nenes celebrant la seva primera comunió i mostrant un dels regals més preuats: la nina.

Festa de la Palma i Palmons de Rams. Aquesta tradició consistia en que el padri regalava la Palma o el Palmó al seu fillol.

Núvia abans de sortir de casa.

Noies encarregades d'acompanyar l'entrada i la sortida de la núvia.

Noies fent la seva Primera Comunió.

La diferència entre la Palma i el Palmó era que mentre el primer era només un full de Palma, al Palmó hi havia un treball artesanal complex en forma de trenats.

La infància i l'escola

Sant Raimon de Penyafort era l'escola del barri. Amb motiu de la renovació i l'ampliació de l'escola entre el 1964 i el 1966, molts dels seus alumnes es van traslladar a l'escola de Can Tunis. La gent recorda el gran escenari de jocs i gestes esportives de la infantesa: els dos grans patis de l'escola abrigats per arbres.

Els barracons inicials no tenien pati, de manera que els alumnes de les dues classes existents, petits i grans, sortien al carrer a jugar.

L'edifici que s'aprecia a la fotografia són els barracons que posteriorment donarien lloc a l'escola.

Hora del pati a l'escola.

Apreciem els camps al voltant de les Cases Barates i els jocs infantils en els seus rols de joc-gènere fortament marcats: pistola per a ell, nina per a ella.

Mare amb nens recolzats al 600, cotxe que simbolitza tota la transformació social i econòmica que va representar el desenvolupament dels anys 60.

Foto de record del curs escolar, pràctica que encara es realitza a l'actualitat.

Grup de nens i nenes amb les imprescindibles faldilles per a elles i pantalons curts per a ells.

Un dels espais de l'Escola Raimon de Penyafort que va deixar d'existir per convertir-se en la comissària dels Mossos d'Esquadra.

Dona pentinant a la seva filla al carrer.

El joc de la pinyata consisteix en tancar els ulls al nen o a la nena per tal que, després de donar-li tres voltes per desorientar-lo, trenqués la pinyata, a l'interior de la qual hi havia llaminadures i caramels.

Comerç, mercats, oficis i fàbriques

La vida econòmica i social del barri, des de finals dels anys 50, es desenvolupava amb vivesa i força a diferents comerços impulsats pel veïnat a casa seva i a l'antic mercat fins als anys 70. Tot i l'abandonament dels camps que envoltaven el barri per la creixent ubicació de grans fàbriques, es va mantenir l'arrelament d'alguns petits oficis.

El mercat era uns dels centres neuràlgics de la vida social al barri, especialment els diumenges, quan s'instal·laven també les parades ambulants, així com l'assistència d'artistes que amenitzaven el dia amb les seves actuacions.

Parada de fruites i verdures.

Venda de fruites i verdures.

Entre els anys 1948 i 1973 existia de manera diària el Mercat de les Cases Barates, on els pagesos i veïns amb camps venien les hortalisses i verdures que havien plantat. Aquesta fisonomia del barri envoltat de camps es va anar transfigurant en un paisatge d'indústries. El mercat va evolucionar amb aquests canvis econòmics i socials. Així el peix (provinent fins al 1983 del carrer Wellington) i la carn (provinent del Born) eren venuts per altres paradistes que ja als 90 es nodrien a Mercabarna.

Mercat del Peix.

El mercat s'ubicava a diferents carrers: El peix tenia el seu espai propi (Plaça del peix), per seguir amb la resta de productes entre el carrer de Tortosa i el carrer de Sovelles. No obstant això, el mercat va desaparèixer l'any 1973 amb la prohibició de la venda ambulants i l'obertura del Mercat de la Mare de Déu del Port a la Marina.

Com a conseqüència de la desaparició del mercat ambulant, entre el 1972 i el 1975 s'obren nombroses botigues com peixateries, botigues de roba, forns de pa, farmàcia, etc., que esdevenen el sustent de les bases d'una economia familiar i dins de les lògiques del comerç de proximitat.

Venda davant de casa d'ametlles garapinyades i pomes de carmel.

Carmen, la dels xurros. Davant la porta de casa elaborant xurros.

Creació de les primeres botigues. Botiga de la Sarapia. Aquest és un clar exemple de transformació de parada de mercat a botiga de queviures.

La farmàcia del barri.

La majoria d'economies familiars seguien el model on l'home treballava a la fàbrica -tot i que hi havia forces dones també-, i la dona en oficis de venda o manuals, com la costura, que es feien a l'habitació de l'entrada de l'habitatge, per cuidar millor els fills.

Elaboració de pastisseria i confiteria.

La Frasquita. Botiga d'Ultramarins.

Les botigues també van comportar un punt de professionalització de les activitats.

Carnisseria regentada per Gabi. La carn de cavall era molt apreciada a tot el barri. Al costat tenim el supermercat de la Rojica.

Les primeres perruqueries al barri.

La popular granja del barri.

Aquest model s'autoregulava i autogestionava en una subtil relació d'oferta i de demanda que cobria les necessitats del barri alhora que generava fonts d'ingressos als nuclis familiars.

Als anys 90, comença a entrar en decadència fins a la seva total desaparició per diversos motius: la pèrdua de la meitat de la població re-al·lotjada en altres zones, la competència dels supermercats i grans superfícies i la manca de relleu generacional.

La Gallega era contractada per realitzar tot tipus de treballs de paleta, fontaneria, pintura etc. i era molt valorada pels veïns.

Els enllustradors de sabates.

Fàbrica Ca l'Alena.

La ubicació del barri afavoria que molts veïns i veïnes treballassin en algunes de les empreses dels voltants, com era el cas de la Fàbrica d'estampats Bertrand i Serra (que va ser qui va donar origen a la denominació Prat Vermell a la zona), la Miniwatt, els Tallers Balcells (també coneguts com "Tubs Bergman"), la Companyia Anònima de Productes Africans Alena (anomenada també "La Capa"), i, una mica més allunyada, la Fàbrica tèxtil Can Batlló.

Fàbrica Alena (fàbrica de fusta).

Construcció de la fàbrica Miniwatt, amb les cases barates de fons (any 1961). Cedida per l'Arxiu Municipal de Sants-Montjuïc.

Fàbrica Tubs Berman.

Les festes

Ornaments de paper i petards, fogueres i tablaos flamencs juntament amb els menjars comunitaris, així com altres activitats lúdiques, eren els principals focus de diversió que veïns i veïnes, com podem veure a les fotografies, gaudien amb alegria i seguien amb entusiasme.

Una de les festes més celebrades era la de Sant Joan, que coincidia amb la festa major de les Cases Barates Eduard Aunós que se celebraven entre els dies 22 i 30 de juny.

Celebració al carrer. Revetlla de Sant Joan.

Celebració al carrer. Revetlla de Sant Joan.

Les festes es desenvolupaven al carrer Tortosa també conegut com a carrer 4, on s'ubicava l'antic mercat, centre generador i distribuïdor de tota la vida social i econòmica del barri.

A la fresca, en comunitat i compartint.

Però on el barri trobava la seva expressió d'identitat compartida més forta i autèntica era als àpats populars; ja fos amb productes de proximitat, com els cargols i els musclos, o el famós guisat murcià anomenat michirones. L'organització era a càrrec de les famílies i els comerços, tenint el seu centre de reunió al Bar Perancho.

Tots els carrers s'adornaven per a les festes.

Tothom ballava i cantava, sense importar l'edat.

La guitarra sempre present a totes les festes.

La música formava part de totes les festes.

L'enterrament de la sardina era una tradició ben arrelada i encara molt viva.

També hi havia altres dies per gaudir dels àpats compartits, com era el cas de les xocolatades, el dia de la truita i l'enterrament de la sardina, que marcava el final del Carnaval. En aquesta darrera celebració es menjaven sardines després que els nens les portessin penjades d'una canya. Una sardina vestida de paper per ser enterrada als camps propers.

Veïna ballant al carrer.

La Festa Major va deixar de celebrar-se en aquestes dates per passar al seu format actual, coincidint amb la celebració de la Mare de Déu del Carme el 16 de juliol, a la Plaça Falset.

El Carnestoltes sempre ha estat un esdeveniment de gran seguiment i on tots participaven amb obres de teatre, disfresses i un ambient de broma i transgressió propi d'aquesta festa.

El carnestoltes era una de les grans festes. Tota la comunitat participava disfressant-se. Aquesta tradició ha perdurat. Encara avui se celebren els carnivals amb magnificència.

Comparses de carnestoltes.

Comparses de carnestoltes.

La festa de carnestoltes perdura actualment entre petits i grans amb la mateixa intensitat.

A les festes no faltaven activitats per a totes les edats. S'organitzaven jocs, regals i premis pels més petits.

Les festes i l'associació de veïns

La devoció a la Mare de Déu del Carme i l'activitat de l'Associació de Veïns Eduard Aunós enforteixen els llaços i la solidaritat del barri de la Marina del Prat Vermell, una comunitat unida tant en festes com en moments difícils.

La figura de la Mare de Déu del Carme es troba des de l'any 2000 en una capella situada al carrer Cisquer. Anteriorment la seva ubicació va passar per la granja del carrer Rojals i la granja de la senyora Elena, fins acabar a l'escola als anys 70.

La Verge del Carme.

Sobre l'arribada de la Mare de Déu del Carme a les Cases Barates hi ha diferents versions perpetuades a la memòria oral. Hi ha tantes versions que seria impossible deduir quina d'elles és la certa.

Els altars s'adornaven amb cobrellits. Hi havia unes reproduccions petites de la Verge protegides per una mena de finestra feta de ferro forjat.

La Verge del Carme uneix actualment a molts veïns i veïnes de les Cases Barates, així com de tot el barri de la Marina i de la ciutat de Barcelona.

Tots els membres de la família eren presents a la Verge.

Processó de la Verge del Carme. Sortia de l'escola i recorria tots els carrers del barri.

Altar possiblement al carrer 7.

Al principi, la processó de la Mare de Déu del Carme s'efectuava al mes de maig, coincidint amb el Corpus Christi. Tothom es reunia al lloc on es feien les fotos abans de sortir en processó i es feien promeses a la verge.

La imatge de la verge sortia des de l'escola Sant Raimon de Penyafort portada a coll pels homes del barri, que es vestien de mariners, ho fossin o no. Els nens i nenes anaven vestits de comunió.

Processó de la verge del Carme.

Hi ha una altra talla de petites dimensions que és la que ha estat a diferents llars de les Cases Barates per la creença en el seu poder per curar les malalties.

Les famílies que l'acollien deixaven un donatiu que servia per sufragar part de les despeses de la processó.

L'Associació de Veïns Eduard Aunós va jugar un paper important i reivindicatiu com a continuadora dels valors de solidaritat i ajuda mútua del veïnat i com a garant dels drets i llibertats.

Activitats com la costura estaven molt arrelades al barri.

L'Associació de Veïns Eduard Aunós va ser creada l'any 1972. Diversos veïns i veïnes han estat al seu front al llarg d'aquests anys. A dia d'avui continua activa, sent un espai de referència comunitària i veïnal a la Marina del Prat Vermell.

El carrer 7 a la nevada de l'any 1962.

Entre les seves diferents tasques destaca el seu paper d'interlocutora del barri per negociar les diferents fases d'enderrocament i realotjament de les Cases Barates i les Cases Petites amb el Patronat Municipal de l'habitatge, així com la organització de les diferents festes populars, com la Festa Major o el Carnestoltes.

A més, l'associació destaca pel paper actiu que va mantenir a les inundacions de les Cases Barates a l'any 1983.

La fragilitat i la deficiència de les instal·lacions i cases del barri va fer que l'aigua creixent amenaçés les vides de molts dels seus habitants, especialment nens i ancians.

Inundació del 1983.

Nombrosos veïns van carregar-los sota la pluja per dipositar-los a sobre de l'únic lloc mínimament segur: les taules de l'escola Sant Raimon de Penyafort.